

Arrest

nr. 64 960 van 19 juli 2011
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Russische nationaliteit te zijn, op 5 maart 2011 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 4 februari 2011.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier van de verwerende partij.

Gelet op de beschikking van 5 april 2011 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 4 mei 2011.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M. BONTE.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat A. MOSKOFIDIS, en van attaché H. JONCKHEERE, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. Blijkens de bestreden beslissing luidt het asielrelaas als volgt:

“U verklaarde een Russisch staatsburger van Lakse origine te zijn. U werd geboren op 5 oktober 1975 in de Dagestaanse stad Kizlar, waar u ook geregistreerd was.

In 2005 huwde u officieel met T.D. (...), die uit Tsjetsjenië afkomstig was.

Uit uw verklaringen blijkt dat u Dagestan hebt verlaten omwille van de problemen van uw man. Zijn problemen begonnen nadat hij eind 2007 een kadyrovets vermoordde tijdens een hinderlaag. De familie van de omgekomen kadyrovets kondigde daarna bloedwraak af. Reeds sinds het begin van jullie huwelijk verbleef uw man zelden thuis en leefde hij ondergedoken op verschillende plaatsen, waarschijnlijk omdat hij ooit gestreden had en hij daarom problemen kende met de autoriteiten.

Officieel was hij geregistreerd in Grozny, maar na het afkondigen van de bloedwraak keerde hij nog zelden naar Tsjetsjenië terug.

In november 2008 ging u samen met uw man naar Moskou voor een medisch onderzoek van uw dochter, die aan hepatitis lijdt.

Daar werd uw man opgehaald door een vriend van hem, A. (...) genaamd. Samen vertrokken ze en sindsdien heeft u uw man nooit meer gezien. Ongeveer een week later, meer bepaald op 15 november 2008, kwam hij om het leven bij een auto-ongeval. Hij zat samen met A. (...) in de auto toen ze achtervolgd werden. Hierdoor verloor A. (...) de controle over het stuur en kwam de auto onder een vrachtwagen terecht. A. (...) overleefde het ongeval, maar uw man overleed. Twee maanden later kwam A. (...) echter ook om het leven, al heeft u geen idee in welke omstandigheden.

Na de dood van uw man hoopte u dat het probleem van de bloedwraak opgelost was aangezien alle mannen in uw schoonfamilie ondertussen overleden waren. Begin 2008 stierf immers uw schoonvader en in november 2008 ook uw man. Verder waren er geen andere mannen meer in de familie.

In augustus 2010 belde uw schoonmoeder u echter op met de mededeling dat kadyrovtsi nog steeds naar u op zoek waren omwille van uw dochter, die gezien de etnische afkomst van haar vader als een Tsjetsjeense wordt beschouwd.

Reeds voor de dood van uw man, kwamen er af en toe mensen naar uw ouderlijke huis, waar u ook na uw huwelijk verbleef en geregistreerd was, die op zoek waren naar uw man. Na zijn dood werd uw ouderlijke huis nog steeds door onbekende mensen bezocht, maar sindsdien informeerden ze naar u in plaats van naar uw man.

Na de dood van uw man ondervond u eveneens druk vanwege uw oom, de jongste broer van uw vader, die het wahhabisme aanhangt. Al tijdens uw schooljaren oefende hij druk uit om u naar een speciale school in Karamachi, hoog in de bergen, te sturen, waar u opgeleid zou worden tot rebel. Hij nam uw broer mee naar deze school en wilde met u hetzelfde doen. Maar uw vader haalde uw broer weg van deze school, waarna uw broer naar Moskou ging, waar hij tot op heden verblijft. Na de dood van uw man begon uw oom u echter nog sterker onder druk te zetten. Hij wilde dat u zich zou wreken voor de dood van uw man, maar zelf zag u dit niet zitten. Mede daarom besloot u om definitief te vertrekken.

U verliet Dagestan uiteindelijk op 16 september 2010. Vanuit Kizlar nam u de bus naar Moskou, waar u door een personenwagen opgewacht werd. Met deze auto reisde u naar Oekraïne, waar u overstapte in een tweede wagen, die u naar België bracht.

U bereikte België op 20 september 2010.

De volgende dag, op 21 september 2010, diende u een asielaanvraag in bij de Belgische autoriteiten."

Verzoekster betwist deze beschrijving niet.

1.2. De motivering van de bestreden beslissing luidt als volgt:

"Uit uw verklaringen blijkt dat u uw land van herkomst hebt verlaten omdat u in Dagestan problemen had omwille van de bloedwraak die afgekondigd werd nadat uw man een kadyrovets vermoord had.

Daarnaast oefende uw oom ernstige druk op u uit omdat hij wilde dat u zich bij de rebellen zou aansluiten en u zich zou wreken voor de dood van uw man.

Er dient eerst en vooral opgemerkt te worden dat u er niet in slaagde uw asielrelaas aannemelijk te maken.

Zo kon u onaannemelijk weinig informatie verschaffen over de problemen die uw man gekend heeft.

U verklaarde namelijk dat uw man problemen kende met de Tsjetsjeense autoriteiten, waarschijnlijk omdat hij zelf ooit gestreden had (CGVS, p. 11-12). Opmerkelijk genoeg wist u echter niet wanneer uw man precies gestreden had (CGVS, p. 6).

U gaf verder aan dat uw man problemen had met kadyrovtsi omdat uw man eind 2007 een kadyrovets vermoord had. U kon evenwel niet zeggen wie uw man precies vermoord had alsook waarom hij dit deed (CGVS, p. 13). U vertelde wel dat bijna alle kadyrovtsi tot dezelfde familie behoren, maar kon het Commissariaat-generaal niet eens de naam van deze familie verschaffen (CGVS, p. 18). U wist evenmin waar de moord op deze kadyrovets plaatsvond en wat er precies gebeurde.

U had tot slot ook geen idee of er naar deze moord ooit een onderzoek gevoerd werd (CGVS, p. 13). Met betrekking tot de dood van uw man bleef u eveneens onaannemelijk vaag.

Zo kon u niet zeggen door wie uw man en zijn vriend Andy voor zijn dood achtervolgd werden (CGVS, p. 14). U wist evenmin waar het auto-ongeluk precies plaatsvond (CGVS, p. 14), niettegenstaande de plaats van overlijden uitdrukkelijk op de door u voorgelegde kopie van de overlijdensakte vermeld staat, noch of de dood van uw man ooit onderzocht werd (CGVS, p. 4). Aangaande Andy, de vriend van uw man die het ongeluk overleefde, vermeldde u dat hij twee maanden na het ongeluk eveneens om het leven kwam (CGVS, p. 4). U kon verder echter geen enkele informatie geven met betrekking tot zijn dood. Zelfs over zijn doodsoorzaak kon u het Commissariaat-generaal niets vertellen (CGVS, p. 14-15). U gaf daarnaast aan dat er zowel voor als na de dood van uw man mensen naar uw ouderlijke huis kwamen.

Buiten het feit dat deze mensen voor zijn dood naar uw man op zoek waren en na zijn dood naar u informeerden, kon u het Commissariaat-generaal geen andere gegevens verschaffen. Zo wist u niet wie deze mensen waren (CGVS, p. 12) alsook of het steeds dezelfde mensen waren die naar uw ouderlijke huis kwamen (CGVS, p. 15). U kon net zo min zeggen of deze mensen tijdens hun bezoeken aan uw ouderlijke huis enkel naar u of uw man informeerden of ze uw ouders ook op een andere manier lastigvielen, bijvoorbeeld fysiek of door iets mee te nemen of stuk te maken (CGVS, p. 18).

Daar al deze elementen de kern van uw asielrelaas raken, kon redelijkerwijze van u verwacht worden dat u hierover gedetailleerde informatie zou kunnen verschaffen, wat in casu niet het geval was. Hierdoor wordt de geloofwaardigheid van uw asielrelaas ernstig ondermijnd.

Voorts slaagde u er niet in de Belgische asielinstanties uw origineel binnenlands Russisch paspoort, hét identiteitsdocument van de Russische staatsburger bij uitstek, voor te leggen.

U legde wel een kopie van enkele pagina's uit dit paspoort voor. Deze kopie laat echter niet toe de authenticiteit van uw binnenlands Russisch paspoort te beoordelen.

U stemde er nochtans mee in om het Commissariaat-generaal dit originele paspoort te bezorgen binnen een termijn van drie weken na uw gehoor. Tot op heden heeft het Commissariaat-generaal evenwel nog niets ontvangen.

Bijgevolg ontstaat het vermoeden dat u uw intern Russisch paspoort bewust achterhoudt om zo de hierin vervatte informatie over bijvoorbeeld een eventuele woonregistratie, een mogelijk huwelijk of de eventuele uitreiking van een internationaal paspoort verborgen te houden.

Hierdoor komt de geloofwaardigheid van uw asielrelaas verder in het gedrang.

U maakte verder niet aannemelijk dat u daadwerkelijk een gegronde vrees voor vervolging of een reëel risico op het lijden van ernstige schade loopt.

Zelf werd u sinds uw huwelijk immers nooit lastiggevallen of fysiek aangevallen omwille van de problemen van uw man (CGVS, p. 17). Ook na zijn dood werd u persoonlijk nooit lastiggevallen (CGVS, p. 15). Buiten het feit dat onbekende mensen naar u kwamen informeren, heeft u zelf geen enkel probleem gekend en ook uw dochter, van wie u verklaarde dat de kadyrovtsi haar willen ontvoeren omwille van de afgekondigde bloedwraak (CGVS, p. 11 en 12), werd nog nooit lastiggevallen (CGVS, p. 17), hoewel uw man al in november 2008 overleed. Ook na uw vertrek zijn er buiten het feit dat uw ouders nog steeds mensen over de vloer krijgen die naar u informeren geen problemen geweest. U vertelde wel dat uw jongste broer na uw vertrek in elkaar werd geslagen tijdens een vechtpartij, maar u kende de reden voor deze vechtpartij niet en wist dus niet waarom uw broer in elkaar geslagen werd (CGVS, p. 17-18).

Aangaande uw reisroute verklaarde u dat u vanuit Kizlar met de bus naar Moskou bent gereisd, waar u opgewacht werd door een personenwagen. Met deze personenwagen reisde u naar Oekraïne, waar u overstapte in een andere wagen, die u naar België bracht (CGVS, p. 9). U had tijdens deze reis zelf geen enkel document bij (CGVS, p. 8) en werd onderweg nooit persoonlijk gecontroleerd (CGVS, p. 9).

Deze verklaring is echter weinig aannemelijk.

Uit informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt, en waarvan een kopie werd toegevoegd aan het administratieve dossier, blijkt immers dat aan de buitengrenzen van de EU en zeker ook aan de buitengrenzen van de Schengen-zone zeer strikte en persoonlijke paspoortcontroles worden uitgevoerd. Het is bijgevolg quasi onmogelijk de EU- of Schengenzone te betreden zonder geldige reisdocumenten. Er kan dan ook weinig geloof gehecht worden aan uw verklaringen als zou u zonder enig document en zonder paspoortcontrole de EU zijn binnengekomen.

Hierdoor ontstaat het vermoeden dat u uw internationaal Russisch paspoort, waarvan u verklaarde dat u er vroeger ooit een gehad had, maar recentelijk niet meer (CGVS, p. 8), bewust achterhoudt voor de Belgische asielinstanties om zo de hierin vervatte informatie over het mogelijk door u verkregen visum voor uw reis naar België, het moment en de wijze waarop u uit uw land vertrokken bent, verborgen te houden.

Hierdoor wordt de geloofwaardigheid van uw verklaringen verder aangetast.

Indien uw verklaringen geloofwaardig zouden zijn, quod non, moet er bovendien op gewezen worden dat u mogelijk over een intern vluchtalternatief beschikt.

U zou zich namelijk elders in de Russische Federatie kunnen vestigen en zelfs uw registratie op het adres van uw ouderlijke huis behouden. Een van uw broers is namelijk nog steeds geregistreerd op het adres van uw ouderlijke huis in Dagestan, terwijl hij eigenlijk in Moskou verblijft (CGVS, p. 3 en 11).

U wierp wel op dat u als niet-etnische Rus elders in Rusland niet zou kunnen rekenen op goede gezondheidszorg (CGVS, p. 12).

Uit de geboorteakte van uw dochter blijkt echter dat zij in Moskou geboren is. U gaf bovendien zelf aan dat u in november 2008, kort voor de dood van uw man, samen met hem naar Moskou was gegaan voor het medische onderzoek van uw dochter, die aan hepatitis lijdt (CGVS, p. 14).

Hieruit blijkt dus dat u als niet-etnische Rus weldegelijk beroep kan doen op medische verzorging.

Ook voor de problemen met uw oom zou een intern vluchtalternatief de oplossing bieden. U wierp wel op dat uw oom elke stap volgde die u zette en u in Moskou altijd terug kon vinden (CGVS, p. 11), maar maakte deze bewering niet hard.

Het is bovendien weinig waarschijnlijk dat uw oom u zou vinden indien u uw registratie in Dagestan behoudt en u zich elders in de Russische Federatie zou gaan vestigen, wat zeker mogelijk is, getuige de situatie van uw broer.

Uit hetgeen hieraan vooraf gaat, blijkt dat ten aanzien van u geen gegronde vrees in de zin van de Vluchtelingenconventie kan worden vastgesteld, noch het bestaan van zwaarwegende gronden die erop zouden wijzen dat u in geval van terugkeer naar uw land een reëel risico zou lopen op ernstige schade zoals beschreven in de definitie van de subsidiaire bescherming.

De overige door u in het kader van uw asielaanvraag voorgelegde documenten (een kopie van uw geboorteakte en die van uw dochter, een kopie van enkele pagina's uit het binnenlands Russisch paspoort van uw echtgenoot en twee foto's van uw echtgenoot) zijn niet van dien aard dat ze bovenstaande beslissing kunnen wijzigen. Elk van deze documenten betreft slechts een kopie van het origineel waarvan de authenticiteit niet vastgesteld kan worden.

U ging er nochtans mee akkoord om de originele documenten binnen de drie weken na uw gehoor aan het Commissariaat-generaal te bezorgen. Tot op heden heeft het Commissariaat-generaal echter nog steeds geen originelen ontvangen.

Aangaande de kopie van uw geboorteakte en die van uw dochter alsook aangaande de kopie van een aantal pagina's uit het binnenlands paspoort van uw man dient daarnaast opgemerkt te worden dat deze documenten uitsluitend identiteitsgegevens bevatten, die echter niet in twijfel worden getrokken, doch geen informatie met betrekking tot de door u aangehaalde problemen. De kopie van de overlijdensakte bevestigt dat uw echtgenoot op 15 november 2008 om het leven kwam, wat niet betwist wordt, maar bevat geen informatie over de oorzaak en de omstandigheden van zijn dood. De foto's van uw echtgenoot ten slotte bevestigen enkel het bestaan van uw echtgenoot, dat evenmin betwist wordt.

Wat de vraag naar de toepassing van art.48/4,§2 c) van de Vreemdelingenwet tenslotte betreft, blijkt uit de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt en waarvan een kopie bij het administratief dossier is gevoegd dat een deel van het aanwezige geweld geen verband houdt met de rebellie die zich in Dagestan manifesteert. Wat de rebellie betreft, dient te worden opgemerkt dat deze in de periode augustus en september 1999 uitmondde in een grootschalig militair treffen tussen de rebellen en de autoriteiten in de Botlikh-, Kadar- en Novolak-regio. Sindsdien is er geen sprake meer van een open oorlog. De huidige situatie kenmerkt zich tegenwoordig door een ondergrondse, versnipperde rebellenbeweging die door hun beperkte slagkracht hun acties beperken tot aanslagen tegen specifieke doelen, meer bepaald vertegenwoordigers van de overheid. De ordediensten proberen de rebellie te bestrijden met specifieke acties. Bij deze acties van rebellen en autoriteiten is het niet uit te sluiten dat ook burgers slachtoffer worden. Uit de informatie kan echter worden afgeleid dat het aantal burgerslachtoffers beperkt blijft.

De situatie in Dagestan is op dit ogenblik dan ook niet van die aard dat er voor burgers sprake is van een reëel risico op ernstige schade als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict, in de zin van art.48/4,§2 c) van de Vreemdelingenwet."

1.3. De commissaris-generaal weigert van verzoekster de erkenning van de status van vluchteling en de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus.

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. Verzoekster voert in haar verzoekschrift van 5 maart 2011 een schending aan van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen en van artikel 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: vreemdelingenwet); zij voert ook een schending aan van de algemene beginselen van behoorlijk bestuur, onder andere het materiële motiveringsbeginsel en het zorgvuldigheids- en redelijkheidsbeginsel.

Verzoekster voert een manifeste appreciatiefout aan.

Volgens verzoekster is er eveneens een schending van artikel 48/4 §2, b. van de vreemdelingenwet.

Zij laat gelden dat haar verklaringen wel degelijk voldoende en ernstige aanwijzingen bevatten die getuigen van moeilijkheden in de zin van de definitie van de subsidiaire bescherming.

Verzoekster herhaalt haar verklaringen afgelegd in het kader van haar asielverzoek en meent dat de commissaris-generaal ten onrechte de geloofwaardigheid van haar verklaringen in vraag stelt.

Volgens verzoekster onderschat de commissariaat-generaal haar moeilijkheden.

Zij maakt verschillende opmerkingen betreffende de weigeringsmotieven van de bestreden beslissing.

Verzoekster meent vooreerst dat de commissaris-generaal te weinig rekening heeft gehouden met de concrete omstandigheden en feitelijkheid ter plaatse.

Verzoekster stelt ook dat zij tot op heden kampt met psychische moeilijkheden ten gevolge van de maandenlange geweldplegingen door haar echtgenoot en ze verwijst dienaangaande naar haar verklaringen afgelegd bij haar verhoor op het Commissariaat-generaal.

Volgens haar heeft de commissaris-generaal te weinig rekening gehouden met het menselijk aspect in haar relaas. Zij verwijst enerzijds naar haar problemen met Kadyrovtsi die bloedwraak gezworen hebben en anderzijds naar de problemen met haar oom die geobsedeerd is door het islamitisch fundamentalistisch gedachtegoed en die haar onder druk zet om strikt islamitisch te leven en tegelijk een speciale opleiding te volgen.

Verzoekster meent dat de informatie die zij over de problemen van haar echtgenoot gaf wel degelijk overtuigend is. Zij benadrukt dat haar huwelijk amper drie jaar heeft geduurd tot in 2008 toen haar echtgenoot om het leven kwam, en in geen geval beantwoordde aan een huwelijk naar West-Europese maatstaven. Volgens verzoekster heeft de commissaris-generaal geen rekening gehouden met de

bestaande cultuurverschillen. Ze houdt voor dat zij binnen haar huwelijk een ondergeschikte rol speelde, van veel afzijdig werd gehouden en geen hechte band had met haar echtgenoot.

Bovendien zo stelt zij, was haar echtgenoot actief binnen een rebellenbeweging en was daardoor niet alleen vaak uithuizig maar bovendien uiterst discreet en hield hij veel informatie voor haar verborgen. Verzoekster verwijst wederom naar haar verklaringen, afgelegd op het Commissariaat-generaal (zie verhoorverslag, p. 6, 13 en 14).

Volgens verzoekster geeft de commissaris-generaal blijk van een manifest gebrek aan inlevingsvermogen, vooral waar hij stelt dat zij niet aannemelijk heeft gemaakt daadwerkelijk een gegronde vrees voor vervolging te hebben omdat zij of haar dochter zelf nooit fysiek werden aangevallen omwille van de problemen van haar man. De enige reden waarom dit niet gebeurd is, is volgens verzoekster het feit dat zij gelukkigerwijze niet in aanraking is gekomen met die personen die bloedwraak gezworen hebben. Zij houdt voor dat onbekende mensen geregeld naar haar kwamen informeren en de Kadyrovtsi haar dochter wilden ontvoeren omwille van de bloedwraak.

Verzoekster stelt aangaande haar vluchtroute dat zij per bus naar Moskou was gereden van waaruit zij verder per auto via Kiev naar België was gekomen met de hulp van een smokkelaar.

Volgens verzoekster is het ondanks grenscontroles mogelijk dat personen met bijvoorbeeld valse identiteitsdocumenten die de grens met Europa trachten over te steken, niet steeds "betrapt" worden. De versie van haar vluchtroute vanuit Dagestan via Moskou en Kiev en de wijze waarop zij het land verlaten heeft, is volgens haar in ieder geval niet uitgesloten.

Verzoekster meent dat de commissaris-generaal onterecht besluit dat zij over een intern vluchtalternatief beschikt. Zij vreest dat de lokale autoriteiten in de praktijk haar nooit een daadwerkelijke bescherming kunnen garanderen, ook niet als zij zich in een ander landsdeel zou vestigen. De autoriteiten in Dagestan of van de rest van de Russische Federatie hebben volgens verzoekster weinig of geen vat op mensen of groeperingen die de vaste wil hebben om wraak te nemen, zodat een daadwerkelijke bescherming vanwege de Russische autoriteiten "*niet meer dan een dode letter is*" (zie verzoekschrift, p. 8).

Volgens verzoekster zal er steeds een permanent gevoel van onveiligheid blijven bestaan. Verzoekster merkt op dat zij tijdens haar korte verblijf in Moskou ook moeilijkheden met skinheads kende. Zij verwijst in dit opzicht opnieuw naar haar verklaringen afgelegd tijdens haar verhoor op het Commissariaat-generaal (zie verhoorverslag, p.12).

Volgens verzoekster is de motivering van de bestreden beslissing te abstract en te theoretisch, waar deze verwijst naar de informatie met betrekking tot de situatie in Dagestan die ter beschikking is op het Commissariaat-generaal. Verzoekster houdt voor dat er onvoldoende rekening werd gehouden met de dagelijkse schrijnende realiteit en de concrete omstandigheden ter plaatse.

Verzoekster benadrukt nog dat het voor haar onmogelijk is om in Dagestan een menswaardig bestaan te kunnen leven.

Zij herhaalt dat zij binnen de Russische Federatie niet kan rekenen op welke autoriteit dan ook om haar daadwerkelijk de nodige bescherming te garanderen, en dit terwijl haar precaire leefsituatie schreeuwt om noodzakelijke maatregelen. Volgens verzoekster getuigt de bestreden beslissing van een manifest gebrek aan inlevingsvermogen van de commissaris-generaal.

Verzoekster werpt op dat de commissaris-generaal minstens een beoordelingsfout heeft begaan, een verkeerde interpretatie heeft gegeven aan haar verklaringen en onvoldoende rekening heeft gehouden met de gegevens van haar dossier en haar opmerkingen en argumenten.

Verzoekster stelt dat de commissaris-generaal de "*noodzakelijke conclusies (had) kunnen koppelen aan de problemen van verzoekster (...) door haar minstens een zekere vorm van tijdelijke bescherming in België toe te kennen*" (zie verzoekschrift, p. 10).

Volgens verzoekster had er een vollediger en grondiger onderzoek dienen te gebeuren, "*uit hoofde van het principe van een goede rechtsbedeling alsook het zorgvuldigheidsbeginsel (algemeen rechtsbeginsel)*" (zie verzoekschrift, p. 10).

Verzoekster besluit dat het redelijkheidsbeginsel geschonden is aangezien de in het dossier voorhanden zijnde feitelijke gegevens onverenigbaar zijn met het door de commissaris-generaal genomen besluit.

Verzoekster vraagt dat van haar de status van vluchteling wordt erkend of haar minstens de subsidiaire beschermingsstatus wordt toegekend. In ondergeschikte orde vraagt ze de bestreden beslissing te vernietigen en terug te sturen naar de commissaris-generaal voor bijkomend onderzoek.

2.2. De Raad beschikt inzake beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, met uitzondering van de in artikel 57/6, eerste lid, 2° van de vreemdelingenwet bedoelde beslissingen, over volheid van bevoegdheid. Dit wil zeggen dat de Raad het geschil, in zijn geheel, aan een nieuw onderzoek onderwerpt en als administratieve rechter, in laatste aanleg, uitspraak doet over de grond van het geschil (Wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van de

Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, Parl. St. Kamer 2005-2006, nr. 2479/001, 95). Door de devolutieve kracht van het beroep is de Raad niet gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund.

De bewijslast inzake de gegrondheid van een asielaanvraag rust in beginsel bij de asielzoeker zelf. Zoals ieder burger die om een erkenning respectievelijk toekenning vraagt, moet hij aantonen dat zijn aanvraag gerechtvaardigd is. Hij moet een poging ondernemen om het relaas te staven en dient de waarheid te vertellen (RvS 16 februari 2009, nr. 190.508; RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124; UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié*, Genève, 1992, nr. 205). Zijn verklaringen kunnen een voldoende bewijs zijn van zijn hoedanigheid van vluchteling op voorwaarde dat ze mogelijk, geloofwaardig en eerlijk zijn (J. HATHAWAY, *The Law of Refugee Status*, Butterworths, Toronto-Vancouver, 1991, 84).

De afgelegde verklaringen mogen niet in strijd zijn met algemeen bekende feiten. In het relaas mogen dan ook geen hiaten, vaagheden, ongerijmde wendingen en tegenstrijdigheden op het niveau van de relevante bijzonderheden voorkomen (RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124).

Het voordeel van de twijfel kan slechts worden toegestaan als alle elementen werden onderzocht en men overtuigd is van de geloofwaardigheid van de afgelegde verklaringen (RvS 7 oktober 2008, nr. 186.868; UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié*, Genève, 1992, nr. 204).

De commissaris-generaal moet niet bewijzen dat de feiten onwaar zouden zijn en het is evenmin zijn taak om zelf de lacunes in de bewijsvoering van de vreemdeling op te vullen.

Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat, te toetsen. Het moet in deze evenwel gaan om die elementen die een toekenning van bescherming kunnen rechtvaardigen.

2.3. De Raad benadrukt dat de schending van de motiveringsplicht uiteen valt in twee delen.

Aan de formele motiveringsplicht, zoals voorgeschreven in artikel 62 van de vreemdelingenwet en artikel 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen, is voldaan. Deze formele motiveringsplicht heeft tot doel de betrokkene een zodanig inzicht in de motieven van de beslissing te verschaffen, dat hij in staat is te weten of het zin heeft zich tegen die beslissing te verweren met de middelen die het recht hem verschaft (RvS 2 februari 2007, nr. 167.408; RvS 15 februari 2007, nr. 167.852). Uit het verzoekschrift blijkt dat verzoekster de motieven van de bestreden beslissing kent, zodat het doel van de uitdrukkelijke motiveringsplicht in casu is bereikt.

Uit het verzoekschrift blijkt eveneens dat verzoekster de motivering van de bestreden beslissing betwist en aldus de schending van de materiële motiveringsplicht aanvoert, zodat het middel vanuit dit oogpunt moet worden onderzocht.

De materiële motiveringsplicht, i.e. de vereiste van deugdelijke motieven, houdt in dat een administratieve rechtshandeling, in casu de bestreden beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en staatlozen, op motieven moet steunen waarvan het feitelijk bestaan naar behoren is bewezen en die in rechte ter verantwoording van de beslissing in aanmerking kunnen genomen worden (RvV, nr. 21.752 van 22 januari 2009).

2.4. De Raad is van mening dat de commissaris-generaal terecht tot de ongeloofwaardigheid van het asielrelaas van verzoekster heeft besloten.

Zo werd vooreerst terecht opgemerkt dat verzoekster weinig informatie kan verschaffen met betrekking tot de problemen die haar man gekend heeft nadat hij een kadyrovets vermoord had, met betrekking tot de dood van haar man en diens vriend A. en met betrekking tot de gebeurtenissen die plaats vonden hierna. De bestreden beslissing stelt dienaangaande:

“Er dient eerst en vooral opgemerkt te worden dat u er niet in slaagde uw asielrelaas aannemelijk te maken. Zo kon u onaannemelijk weinig informatie verschaffen over de problemen die uw man gekend heeft. U verklaarde namelijk dat uw man problemen kende met de Tsjetsjeense autoriteiten, waarschijnlijk omdat hij zelf ooit gestreden had (CGVS, p. 11-12). Opmerkelijk genoeg wist u echter niet wanneer uw man precies gestreden had (CGVS, p. 6). U gaf verder aan dat uw man problemen had met kadyrovtsi omdat uw man eind 2007 een kadyrovets vermoord had. U kon evenwel niet zeggen wie uw man precies vermoord had alsook waarom hij dit deed (CGVS, p. 13). U vertelde wel dat bijna alle kadyrovtsi tot dezelfde familie behoren, maar kon het Commissariaat-generaal niet eens de naam van deze familie verschaffen (CGVS, p. 18). U wist evenmin waar de moord op deze kadyrovets plaatsvond en wat er precies gebeurde. U had tot slot ook geen idee of er naar deze moord ooit een onderzoek gevoerd werd (CGVS, p. 13). Met betrekking tot de dood van uw man bleef u eveneens onaannemelijk vaag. Zo kon u niet zeggen door wie uw man en zijn vriend Andy voor zijn

dood achtervolgd werden (CGVS, p. 14). U wist evenmin waar het auto-ongeluk precies plaatsvond (CGVS, p. 14), niettegenstaande de plaats van overlijden uitdrukkelijk op de door u voorgelegde kopie van de overlijdensakte vermeld staat, noch of de dood van uw man ooit onderzocht werd (CGVS, p. 4). Aangaande Andy, de vriend van uw man die het ongeluk overleefde, vermeldde u dat hij twee maanden na het ongeluk eveneens om het leven kwam (CGVS, p. 4). U kon verder echter geen enkele informatie geven met betrekking tot zijn dood. Zelfs over zijn doodsoorzaak kon u het Commissariaat-generaal niets vertellen (CGVS, p. 14-15). U gaf daarnaast aan dat er zowel voor als na de dood van uw man mensen naar uw ouderlijke huis kwamen. Buiten het feit dat deze mensen voor zijn dood naar uw man op zoek waren en na zijn dood naar u informeerden, kon u het Commissariaat-generaal geen andere gegevens verschaffen. Zo wist u niet wie deze mensen waren (CGVS, p. 12) alsook of het steeds dezelfde mensen waren die naar uw ouderlijke huis kwamen (CGVS, p. 15). U kon net zo min zeggen of deze mensen tijdens hun bezoeken aan uw ouderlijke huis enkel naar u of uw man informeerden of ze uw ouders ook op een andere manier lastigvielen, bijvoorbeeld fysiek of door iets mee te nemen of stuk te maken (CGVS, p. 18). Daar al deze elementen de kern van uw asielrelaas raken, kon redelijkerwijze van u verwacht worden dat u hierover gedetailleerde informatie zou kunnen verschaffen, wat in casu niet het geval was. Hierdoor wordt de geloofwaardigheid van uw asielrelaas ernstig ondermijnd."

De Raad neemt de uitleg van verzoekster om haar onwetendheid daaromtrent te verklaren, niet aan.

De ingeroepen korte duur van de echtverbintenis, de aangevoerde niet-vergelijkbaarheid van haar huwelijk met een West-Europees huwelijk, haar voorgehouden ondergeschikte rol binnen het huwelijk, de afwezigheid van een hechte band met haar man die veel informatie voor haar verborgen hield, zijn inderdaad niet meer dan een opsomming van blote beweringen.

De Raad wijst er op dat de bewijslast in de eerste plaats op de asielzoekster rust; zij kan inderdaad tal van beweringen uiten in een poging om de afwezigheid van bewijselementen goed te praten maar deze beweringen stellen zich niet in de plaats van het bewijs zelf.

Daar de onwetendheid van verzoekster om feiten gaat die de kern van haar relaas raken, wordt hierdoor haar geloofwaardigheid aangetast.

Verder besloot de commissaris-generaal in de bestreden beslissing terecht dat verzoekster het niet aannemelijk heeft gemaakt een gegronde vrees voor vervolging te hebben of een reëel risico op het lijden van ernstige schade te lopen. De beslissing stelt dienaangaande:

"U maakte verder niet aannemelijk dat u daadwerkelijk een gegronde vrees voor vervolging of een reëel risico op het lijden van ernstige schade loopt. Zelf werd u sinds uw huwelijk immers nooit lastiggevallen of fysiek aangevallen omwille van de problemen van uw man (CGVS, p. 17). Ook na zijn dood werd u persoonlijk nooit lastiggevallen (CGVS, p. 15). Buiten het feit dat onbekende mensen naar u kwamen informeren, heeft u zelf geen enkel probleem gekend en ook uw dochter, van wie u verklaarde dat de kadyrovtsi haar willen ontvoeren omwille van de afgekondigde bloedwraak (CGVS, p. 11 en 12), werd nog nooit lastiggevallen (CGVS, p. 17), hoewel uw man al in november 2008 overleed. Ook na uw vertrek zijn er buiten het feit dat uw ouders nog steeds mensen over de vloer krijgen die naar u informeren geen problemen geweest. U vertelde wel dat uw jongste broer na uw vertrek in elkaar werd geslagen tijdens een vechtpartij, maar u kende de reden voor deze vechtpartij niet en wist dus niet waarom uw broer in elkaar geslagen werd (CGVS, p. 17-18)."

De Raad stelt vast dat verzoekster zich in haar verweer beperkt tot het verwijzen naar eerder tijdens het verhoor op het Commissariaat-generaal afgelegde verklaringen. Het louter herhalen van de asielmotieven is echter niet van aard om de motieven van de bestreden beslissing te ontcrachten (RvS 10 maart 2006, nr. 156.221; RvS 4 januari 2006, nr. 153.278). Het komt derhalve aan verzoekster toe om de motieven van de bestreden beslissing met concrete argumenten in een ander daglicht te stellen, waar verzoekster met haar uitleg dat de enige reden waarom zij nooit werd lastiggevallen is dat zij gelukkigerwijze niet in aanraking is gekomen met die personen die bloedwraak gezworen hebben, niet verder komt dan een loutere verwijzing naar een gelukkig toeval.

Ook het verwijt van verzoekster dat de commissaris-generaal een "manifest gebrek aan inlevingsvermogen" vertoont, te weinig rekening heeft gehouden met de concrete omstandigheden en feitelijkheid ter plaatse, en te weinig heeft gekeken naar het menselijk aspect, wordt niet aanvaard; verzoekster motiveert die beschuldiging niet.

De Raad wijst er bovendien op dat het louter aanhalen van een vrees voor vervolging door verzoekster op zich niet volstaat om te kunnen besluiten dat deze vrees in haar hoofde reëel is. Deze vrees dient immers ook steeds getoetst te worden aan enkele objectieve vaststellingen –ook al moet niet bewezen worden dat de gevreesde vervolging ook effectief zal plaatsvinden- en verzoekster dient in dit verband de vrees concreet aannemelijk te maken. Verzoekster blijft hier echter in gebreke.

Bovenstaande vaststellingen uit de bestreden beslissing blijven bijgevolg staande en de Raad maakt ze tot de zijne.

In de bestreden beslissing werd tevens vastgesteld dat verzoekster er evenmin in is geslaagd haar reisroute aannemelijk te maken. De commissaris-generaal besloot terecht dat het weinig waarschijnlijk is dat verzoekster zonder enig document en zonder paspoortcontrole de EU is binnengekomen gezien uit informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt, immers blijkt dat aan de buitengrenzen van de EU en zeker ook aan de buitengrenzen van de Schengen-zone, zeer strikte en persoonlijke paspoortcontroles worden uitgevoerd. Verzoekster beperkt zich in haar verzoekschrift tot het tegenspreken van deze gevolgtrekkingen, zonder echter concrete argumenten of stukken aan te brengen waaruit blijkt dat bedoelde informatie foutief is. Dergelijke manier van handelen is geen dienstig verweer. De Raad deelt bijgevolg het vermoeden van de commissaris-generaal dat verzoekster haar internationaal Russisch paspoort bewust achterhoudt voor de Belgische asielinstanties om zo de hierin vervatte informatie over het mogelijk verkregen visum voor de reis naar België, het moment en de wijze waarop ze uit haar land vertrokken is, verborgen te houden.

De Raad stelt ook vast dat in de bestreden beslissing aangegeven wordt dat verzoekster eveneens in gebreke blijft haar origineel binnenlands Russisch paspoort neer te leggen en dat zij in haar verzoekschrift ook geen verklaring geeft voor het feit dat zij zich bij haar verhoor op het Commissariaat-generaal akkoord verklaarde, dit voortsnog proberen bij te brengen, daarin faalt.

Dit voedt ook het vermoeden dat zij dit document niet wil tonen.

Gelet op bovenstaande vaststellingen kan aan het asielaanvraag van verzoekster geen geloof worden gehecht; een ongeloofwaardig aanvraag dient niet getoetst te worden aan het Verdrag van Genève van 28 juli 1951 (RvS 12 januari 1999, nr. 78.054, Polat).

2.5. Zelfs indien zou worden aangenomen dat verzoeksters aanvraag geloofwaardig is- *quod non in casu*-, dient te worden vastgesteld dat verzoekster niet heeft aangetoond dat zij niet over een intern vluchtalternatief kan beschikken.

De Raad wijst er op dat om als vluchteling te worden erkend, er onder meer vereist wordt dat men de bescherming van het land van herkomst niet kan of wil inroepen. Wanneer de vervolgingen tot een bepaald landsdeel beperkt zijn, kunnen de status van vluchteling en de subsidiaire beschermingsstatus dan ook geweigerd worden om de enkele reden dat de kandidaat-vluchteling zijn toevlucht niet in een ander landsdeel heeft gezocht, indien men dit, rekening houdend met de omstandigheden, redelijkerwijze van hem kon verwachten.

In casu werd vastgesteld dat verzoekster het niet aannemelijk maakt waarom zij, om aan haar problemen te ontkomen, haar leven niet in een ander deel van de Russische Federatie zou kunnen verder zetten.

De Raad stelt vast dat verzoekster in haar verzoekschrift ter verdediging eerder afgelegde verklaringen herhaalt, aangeeft dat in haar hoofd een "permanent gevoel van onveiligheid zal blijven bestaan" en voorhoudt dat de nationale autoriteiten in de praktijk nooit een daadwerkelijke bescherming voor haar kunnen waarborgen.

Weerom beperkt verzoekster zich tot het herhalen van eerder afgelegde verklaringen en het tegenspreken van de gevolgtrekkingen van de commissaris-generaal, wat niet volstaat om de motivering te weerleggen. Ook het benadrukken van een "subjectief onveiligheidsgevoel" volstaat niet om de afwezigheid van een intern vluchtalternatief aan te tonen.

2.6. Waar verzoekster in haar verzoekschrift aanvoert dat (zie p.5) "*Tot op heden kampt verzoekster met psychische moeilijkheden ingevolge de maandenlange geweldplegingen door haar echtgenoot*", antwoordt de Raad dat uit het administratieve dossier blijkt dat verzoekster tijdens haar verhoor op het Commissariaat-generaal in staat was om verklaringen af te leggen. Bovendien maakte zij tijdens dit verhoor geen enkele melding van psychische moeilijkheden en legt zij hieromtrent geen enkel medisch attest neer.

De passages uit haar verhoorverslag die verzoekster aanhaalt in het verzoekschrift, geven enkel aan dat zij het blijkbaar emotioneel bewogen was toen zij het had over de dood van haar echtgenoot, de ziekte van haar ouders en het huwelijk van haar zus waarop zij niet aanwezig zal kunnen zijn.

Verzoekster maakt dan ook niet aannemelijk dat haar psychische toestand haar ervan zou weerhouden volwaardige verklaringen af te leggen, zodat de vaststellingen van de bestreden beslissing onverkort overeind blijven.

De Raad merkt op dat, waar verzoekster in haar verzoekschrift opwerpt dat het Commissariaat-generaal minstens een beoordelingsfout heeft begaan en een verkeerde interpretatie heeft gegeven aan haar verklaringen, zij niet aangeeft waaruit deze beoordelingsfout en foutieve interpretaties zouden bestaan. Verzoekster toont hier mee aan dat zij het niet eens is met de beoordeling door de commissaris-generaal, maar kan hiermee geen afbreuk doen aan diens concrete vaststellingen.

Gelet op wat voorafgaat, besluit de Raad dat de bestreden beslissing op een correcte wijze genomen en gemotiveerd is. Naast een uiteenzetting van de asielmotieven door verzoekster zelf aangevoerd tijdens haar gehoor op het Commissariaat-generaal bevat de bestreden beslissing gedetailleerde overwegingen die de beslissing afdoende motiveren.

Het zorgvuldigheidsbeginsel legt aan de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen de verplichting op zijn beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te stoelen op een correcte feitenvinding. Uit het administratief dossier blijkt dat verzoekster werd opgeroepen voor een verhoor, dat zij tijdens dit verhoor op 21 december 2010 de kans kreeg om haar asielmotieven uiteen te zetten en aanvullende bewijsstukken neer te leggen, en dat het verhoor plaatsvond met behulp van een tolk die de Russische taal machtig is. Het zorgvuldigheidsbeginsel werd aldus niet geschonden.

Het redelijkheidsbeginsel is geschonden wanneer men zich bij de opgegeven motieven tevergeefs afvraagt hoe het bestuur tot het maken van die keuze is kunnen komen. Men moet met andere woorden voor een beslissing staan waarvan men nauwelijks kan geloven dat ze werkelijk genomen is (RvS 20 september 1999, nr. 82.301). De bestreden beslissing staat geenszins in kennelijke wanverhouding tot de motieven waarop ze steunt. Er kan dan ook geen sprake zijn van een schending van het redelijkheidsbeginsel.

2.7. In acht genomen wat voorafgaat, kan in hoofde van verzoekster geen vrees voor vervolging in de zin van het Verdrag van Genève in aanmerking worden genomen; de vluchtelingenstatus als voorzien in artikel 48/3 van de vreemdelingenwet, wordt niet erkend.

In zoverre verzoekster zich voor de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus beroept op hetgeen zij heeft aangehaald in het kader van haar asielrelaas, wordt opgemerkt dat verzoekster haar relaas niet aannemelijk heeft gemaakt.

Een ongeloofwaardig relaas kan niet als basis dienen voor de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus als voorzien in artikel 48/4, §2, a. en b. van de vreemdelingenwet.

Wat betreft de toepassing van artikel 48/4, §2, c. van voormelde wet, schaart de Raad zich, op basis van de informatie die zich in het administratief dossier bevindt, achter het besluit dienaangaande van de commissaris-generaal.

Verzoekster voert geen concrete elementen aan waarmee aannemelijk wordt gemaakt dat zij in geval van een terugkeer naar haar land van herkomst een reëel risico op ernstige schade zou lopen zoals bedoeld in artikel 48/4, §2, c. van voormelde wet.

De subsidiaire beschermingsstatus als voorzien in artikel 48/4 van vreemdelingenwet, wordt niet toegekend.

Uit wat voorafgaat, blijkt dat er geen essentiële elementen ontbreken die de Raad zouden verhinderen over de grond van het beroep te oordelen.

Verzoekster geeft verder niet aan welke substantiële onregelmatigheid aan de bestreden beslissing zou kleven in de zin van artikel 39/2, §1, 2° van de vreemdelingenwet. De Raad ziet derhalve geen reden om de bestreden beslissing te vernietigen en de zaak terug te zenden naar de commissaris-generaal.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op negentien juli tweeduizend en elf door:

dhr. M. BONTE,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. K. ROSIER,

toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. ROSIER

M. BONTE